

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tv-serie: Anjali Taneja

Boekbewerking: Alexandra Penrhyn Lowe

Creatie: Studio 100

uitgeverij: Studio 100

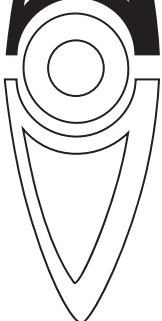
ISBN: 978-94-6277-355-4

NUR: 280

D/2018/8069/56

druk: april 2018

HET HUIS ANUBIS

DE GEHEIME CLUB
VAN DE OUDE WILG

STUDIO100

1

HET HUIS ANUBIS

Nienke zat in de taxi en hield de hand van haar oma stevig vast. Ze had buikpijn van de spanning. Ze had al dagen buikpijn omdat ze afscheid moest nemen, en nu was het bijna zo ver. Ze keek naar buiten, de bomen schoten in een groen waas voorbij.

Kon de taxirit maar eeuwig duren, dacht ze somber. Dan hoefde ze niet naar het internaat. Ze wilde terug naar oma's gezellige huis aan de Berglaan waar ze twaalf jaar had gewoond. Waar het naar karamel en lavendel rook en haar oma haar elke avond nog even kwam instoppen als ze in het antieke ledikant lag in de bovenste kamer onder het gezellige schuine dak. Maar vanochtend was het de laatste keer geweest dat ze onder het schuine dak wakker werd. Het huis was verkocht.

Nienke zuchtte en verborg haar verdrietige gezicht achter haar lange bruine haar.

'Je krijgt het vast prima naar je zin,' zei oma en kneep even in Nienkes hand. 'Het is toch veel leuker om met mensen van je eigen leeftijd te wonen in plaats van met zo'n oude taart als ik?'

Nienke knikte dapper.

De taxi stopte en de chauffeur draaide zich om. Hij tikte tegen zijn pet. 'Dames, we zijn er. Het Huis Anubis,' bromde hij vanonder zijn snor. Hij keek door de voorruit van de auto.

'Gezellig optrekje zeg,' zei hij sarcastisch.

Nienke keek nieuwsgierig door het zijraampje, maar haar zicht werd belemmerd door een zwart busje waarvan de deur met een

klap werd dichtgetrokken. De bus trok meteen met piepende remmen op, waardoor een zee van grind opspatte.

‘Nou, nou, die heeft haast,’ momperde de chauffeur terwijl hij het busje nakeek dat met grote snelheid de oprijlaan afreed. Maar Nienke hoorde het nauwelijks. Ze staarde door het autoraam naar het grote, donkere huis dat dreigend in het donkere struikgewas lag. Grauwgroene klimop bedekte een ouderwetse gevel en aan de linkerkant stak een puntig torentje boven het dak uit. De vele ramen leken haar aan te staren. Het huis zag er eng en mysterieus uit, alsof het een geheim in zijn binnenste verborg.

Dus dat was Het Huis Anubis, dacht Nienke en een rilling liep over haar rug. Moest ze hier echt gaan wonen? Ze keek van het donkere huis naar haar oma, maar die knikte haar bemoedigend toe. De taxichauffeur opende in een snel tempo de deur en de achterklep. Hij zette snel Nienkes koffer op de grond. Het leek wel of hij haast had om weer weg te komen.

‘Kom, ik zal je eens even uitzwaaïen.’

Nienkes oma wilde uit de taxi klimmen, maar Nienke hield haar tegen.

‘Oma, dat hoeft echt niet, ik red me wel,’ zei ze en ze omhelsde haar.

‘Ik zal je missen, klein konijn,’ zei oma. ‘En als er wat is, kun je me altijd bellen, hè?’ Ze lachte, maar had tranen in haar ogen. Nienke veegde met haar mouw langs haar eigen ogen. Ze wilde niet huilen. Waarom kon ze niet gewoon mee naar het bejaardentehuis? Dan hoefde ze geen voet over de drempel van dit nare huis te zetten. Maar ja, dat kon natuurlijk niet. Ze slikte en stapte snel uit de auto.

‘Ik red me wel, heus.’ Ze tilde met moeite haar koffer op. ‘Ik bel snel.’

‘Wacht!’ Haar oma pakte iets uit haar tas en gaf het door het open raam aan Nienke. Het was een klein gelukspoppetje. ‘Als je dit bij je houdt, kan je niets gebeuren.’

‘Dank je wel, oma,’ zei Nienke ontroerd. Ze trok het portier open, gaf haar oma een zoen op haar zachte wang en deed snel het portier

weer dicht terwijl ze de tranen achter haar ogen voelde branden. ‘Dag klein konijn, hou je haaks!’ Haar oma zwaaide uit het raampje en de taxi toeterde nog een keer.

Pas nadat de auto de hele oprijlaan was afgereden en uit het zicht was verdwenen, keek Nienke weer naar het huis. Ze schrok. Het leek even of er een schim achter een van de ramen wegschoot. Ze schudde met haar hoofd, haar verbeelding sloeg op hol. Voorzichtig liep ze de treden van het bordes op. De deur stond op een kier. Nienke duwde zachtjes de deur wat verder open en deed een stap naar binnen. In de hal was het doodstil.

‘Hallo?’

Ze schrok toen de deur achter haar met een klap dichtsloeg. Het geluid weerkaatste tegen de wanden. Toen het geluid was weggestorven, leek het nog stiller dan daarvoor.

‘Hallo?’ riep ze weer, iets harder nu. Ze liep een paar stappen de hal in. Het leek alsof ze een andere eeuw in was gestapt. Aan een grote donkerrode wand rechts van haar hingen de koppen van opgezette dieren. Een hert met een enorm gewei staarde haar met dode ogen aan; en er hing een groot everzwijn met dreigende slagstanden. Een oude houten trap draaide naar de donkere bovenverdieping.

‘Nienke Martens?’

Nienke liet van schrik haar koffer uit haar handen vallen, zodat die met een doffe knal op de tegels sloeg. Voor haar stond een lange, magere man met dun grijs haar. Hij was gekleed in een oud gelig vest zonder mouwen en een bruine broek. Achter zijn haakneus stonden twee kleine ogen, waarvan eentje iets naar buiten stond. Dat had komisch kunnen zijn, maar hij staarde haar zo griezelig aan, dat er een rilling over Nienkes rug liep.

‘Ik... ik ben Nienke...’ stamelde ze verlegen. Nienke stak haar hand uit.

De man veegde een vettige lok uit zijn gezicht en negeerde haar uitgestoken hand. ‘Je bent laat. Wij staan hier op punctualiteit en properheid.’

Nienke slikte. ‘Wie bent u?’ vroeg ze schuchter terwijl ze haar hand liet zakken.

‘Victor Emanuel Roodenmaar,’ zei de man ijsig met samengeknepen lippen. ‘Ik ben de opzichter van dit internaat. Pak je koffer, dan wijs ik je de weg.’ Hij liep naar twee portretten die aan de wand links hingen. Victor vertelde Nienke dat dit het echtpaar Winsbrugge-Hennegouwen was, de laatste eigenaren van het Huis Anubis, dat uit 1900 stamde. Nadat zij waren overleden (‘omgekomen bij een tragisch auto-ongeluk,’ vertelde Victor), was het huis in handen gekomen van Victors grootvader. Daarna was het van vader op zoon overgegaan.

Nienke keek naar de twee serieuze geschilderde gezichten en vond dat ze er griezelig echt uitzagen. Ze liep achter Victor aan naar een foto aan de andere kant van de hal. ‘Bewoners 2005’ stond eronder en acht gezichten keken haar lachend aan: een knap blond meisje, een jongen met zwarte korte krullen, een meisje met felrood haar... Maar veel tijd had ze niet om te kijken, want Victor tikte ongeduldig met zijn voet op de grond: ze moesten weer door. Terwijl hij haar de keuken liet zien, wijdde Victor uit over de honderdduizend regels waar de bewoners zich aan dienden te houden. Om klokslag tien uur naar bed, een half uur internet per dag, geen televisie kijken als het nog licht was... De lijst met regels was ellenlang en de corveelijst die op de koelkastdeur in de keuken was geprikt zag er ook nogal angstaanjagend uit, vond Nienke, en Victor was nog lang niet klaar: niet met je voeten op de koffietafel, altijd een onderzettertje gebruiken, spullen achter je opruimen zo gauw je ermee klaar bent, geen boeken laten slingeren, die moet je meenemen naar je kamer...

Nienke vroeg zich af hoe ze dat ooit allemaal kon onthouden. Het duizelde in haar hoofd.

Gelukkig kon ze even op adem komen toen er een heel lieve vrouw met kastanjebruine krulletjes de woonkamer in liep. Het was Trudie, ze kookte en waste voor de bewoners. Ze had spontaan al haar wasgoed uit haar handen laten vallen, Nienke lief in haar wang geknepen en haar uitgenodigd om thee te komen drinken als ze klaar was met de rondleiding en ze haar spulletjes had uitgepakt.

Nienke mocht Trudie gelijk, maar ze wist niet zo goed wat ze nou van het huis moest vinden. Ze griezeld van alle opgezette dieren die ook overal in de woonkamer stonden. De woonkamer zag eruit alsof hij zo uit een oude Engelse detectiveserie kwam. De donkerrode wanden waren behangen met oude schilderijen en er was een open haard met een ouderwetse schouw, waar bruine lederen banken voor stonden. De sneltreintour ging weer verder, de trap op naar Victors kantoor dat op het platje lag tussen de begane grond en de eerste verdieping in. De voorste wand was bijna helemaal van glas.

Dat was vast om iedereen in de gaten te houden, dacht Nienke, en ze stapte het kantoor binnen. Langs de andere wanden stonden houten stellingkasten met daarop eindeloze rijen potjes met daarin beesten (of alleen delen van beesten) op sterk water. Aan het plafond hing een grote witte zwaan met zijn vleugels gespreid, alsof hij tijdens zijn vliegtocht was verrast door de kou en bevroren aan het plafond was gehangen. Op het bureau zat een zwarte raaf. Nienke liep er nieuwsgierig naartoe en stak haar hand uit.

‘Afblijven,’ zei Victor fel. ‘Dit is Corvuz.’

Zijn ogen kregen een milde glans toen hij naar de vogel keek. Nienke keek nog eens goed: Corvuz was ook opgezet. Zijn zwarte ogen staarden haar doodsblij aan.

‘De jongens slapen beneden, de meisjes slapen boven. Na tien minuten moet iedereen op zijn kamer zijn en wordt er niet meer heen en weer gelopen, begrepen?’ zei Victor terwijl hij zijn kantoor uitging en een trap opliep die naar een gang leidde. Nienke zag op een van de deuren een groot bord met daarop ‘Patricia waakt hier, betreden op eigen risico’ staan en ze vroeg zich af wie van de meisjes op de foto Patricia was.

‘Daar slapen Patricia en Mara,’ zei Victor. Daarna liep hij naar de volgende deur in de gang. ‘En daar slaap jij.’

‘En wie slaapt daar?’ vroeg Nienke nieuwsgierig en wees naar de deur aan het einde van de gang.

‘Daar mag je niet komen,’ zei Victor meteen.

‘Maar – wat is daar dan?’ vroeg Nienke bedeesd.

‘Het is ten strengste verboden om de zolder te betreden, begrepen?’ Victor keek haar dreigend aan.

Nienke knikte weer.

Victor weekte zijn blik los en liep naar de deur waar ze vlakbij stonden. ‘Dit is jouw kamer,’ zei hij terwijl hij de deur opendeed en naar Nienke gebaarde dat ze naar binnen moest gaan. ‘Ga nu maar je koffer uitpakken. De anderen zullen zo wel uit school komen, dan kun je die ook...’

Hij stopte plotseling, liep naar de kast en trok er een sticker af. Nienke zag nog net dat er ‘Joyce’ op stond.

‘Wie is Joyce?’ vroeg ze.

Victor antwoordde niet, maar trok een flesje en een doekje uit zijn borstzak. Een scherpe geur verspreidde zich door de kamer toen hij wat schoonmaakmiddel op het doekje sprenkelde en de laatste resten van de sticker wegpoetste.

‘Wie is Joyce?’ vroeg Nienke weer. ‘Woonde die hier eerst?’

‘Dat zijn jouw zaken niet. Pak je koffer maar uit.’

Victor liep de kamer uit en sloeg de deur met een klap dicht. Ze luisterde naar zijn voetstappen die hol over de houten vloer van de gang klonken.

Wat was dit? dacht Nienke geschrokken. *Wie was deze enge man?* Ze haalde haar mobiel uit haar tas. Ze moest nu haar oma bellen, die kon dit toch niet goed vinden, dat ze in een huis moest slapen met zo’n enge man? Wist zij veel wat hij ’s nachts allemaal deed? Nienke hield de telefoon bij haar oor, maar ze hoorde helemaal niets. Ze keek naar de ontvangst op het schermpje. Nul streepjes. Ook dat nog, dacht ze. Geen bereik. Wat moest ze nu?

Zuchtend zakte ze op het kale bed. Ze had zich in geen tijden zo rot gevoeld. Ze wilde helemaal niet in dit huis zijn. Het kon haar niet schelen of haar oma oud was en dat ze zei dat het gezellig was om met mensen van haar eigen leeftijd te wonen. Nienke trok haar benen op en sloeg haar armen om haar knieën. Ze keek de kamer rond. In haar gedeelte stond niks, maar de andere kant van de kamer stond helemaal vol. Er hing een grote roze klamboe boven het andere bed en op de kaptafel stond de grootste verzameling make-

up die Nienke ooit had gezien. Daarboven hingen een aantal foto's. Nienke vergat even hoe rot ze zich voelde en liep nieuwsgierig naar de foto's aan de muur. Ze herkende het heel knappe blonde meisje van de foto beneden in de hal. Op de ene foto zat ze op een paard, op de andere foto lag ze diepgebruind aan een azuurblauw zwembad. In haar hand hield ze een glas met een klein parasolletje erin en ze lachte met haar stralend witte tanden naar de camera. Op een paar andere foto's stond een knappe jongen met groene ogen. Nienke vond dat hij er uitzag als een fotomodel of iemand uit een of andere jongensband. "Amber en Mick" stond er op eentje. De knappe jongen was dus Mick en hij was vast het vriendje van Amber.

Zo heet mijn nieuwe kamergenootje, dacht Nienke. Ze hoopte maar dat Amber een leuk meisje zou zijn.

Ze zakte weer met een plof op haar bed, opende haar koffer en deed hem beschaamd weer dicht. Vergeleken bij Ambers spullen leken haar dingetjes ineens kinderachtig. Had ze echt haar hele verzameling knuffelbeesten mee moeten nemen? Ze deed haar koffer weer open en stopte eerst haar dagboek veilig onder haar matras. Toen trok ze haar Garfield-sloffes uit haar koffer. Nienke spiekte naar Ambers bed. Aan het voeteneinde stonden een paar slofjes met hoge hakken en rode veren erop. Nienke zuchtte en duwde haar sloffen ver onder haar bed.

Tien minuten later schrok ze op van een enorme knal die ergens onder uit het huis kwam. Ze liet het shirt dat ze in haar handen had terug in haar koffer vallen en stond op. Voorzichtig opende ze de deur. Beneden in de hal klonk een woedend gekrijs en het volgende moment klonken er gehaaste voetstappen op de trap. Nienke deed snel de deur weer dicht en ging weer op bed zitten. Eigenlijk was ze het liefst naast haar sloffen onder het bed gekropen, maar daar had ze geen tijd meer voor, want drie tellen later werd de deur opengegooid. Daar stond het meisje van de foto. Ze was gekleed in een lange beige jas van suède die er heel duur uitzag en haar hele gezicht zat onder het roet. Haar blauwe ogen keken boos naar het zwart dat op haar jas zat.

‘Die stomme Appie met z’n geintjes. Kijk nou, mijn hele jas verpest,’ mompelde Amber in zichzelf. Ze probeerde met beide handen het roet van haar jas te kloppen, maar dat lukte niet. Toen pas keek ze op en zag ze Nienke.

‘Hoi,’ zei die.

Nienke probeerde een glimlach op haar gezicht te toveren. Amber keek haar een paar tellen stomverbaasd aan, gooide toen haar schoudertas op de grond en begon te gillen.

‘WAT DOE JIJ HIER?!’ schreeuwde ze.

‘Ik kom hier wonen,’ zei Nienke en stapte van het bed.

‘Nee hoor, helemaal niet,’ zei Amber. Onder het roet werd haar gezicht knalrood. Ze zag eruit alsof er elk moment rook uit haar oren kon komen en ze sloeg bazig haar armen over elkaar.

‘Dit is het bed van Joyce. Waar is ze?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Nienke zacht.

Dat antwoord was blijkbaar niet naar Ambers zin. In twee stappen stond ze bij het bed en graaide de spullen van Nienke bij elkaar.

‘Jij hoort hier niet, hoor je me!’ zei ze driftig en gooide Nienkes kleren terug in de koffer. Ze klapte de koffer dicht en zeulde het gevaarte naar de deur.

‘Wacht even...’ zei Nienke, maar Amber luisterde niet.

‘Wegwezen jij, dit is de kamer van mij en *Joyce*.’ Amber gooide met kracht de koffer de gang op. Hij sprong open en Nienkes kleren en knuffelbeesten vlogen in het rond.

Amber liep dwars door de troep heen, schopte tegen een roze olifant en draaide zich om. ‘Als ik straks terugkom, ben jij verdwenen!’ schreeuwde ze en stampte de trap af.

Toen Nienke even later verlegen de woonkamer binnenkwam, staarden zeven paar ogen haar vijandig aan.

‘Wie ben jij dan wel?’ vroeg een meisje met kort rood haar scherp. Maar voor Nienke kon antwoorden, verscheen Victor in de deuropening en legde een klamme hand op haar schouder.

‘Dit is Nienke Martens, Patricia. Zij is de nieuwe bewoonster,’ zei hij en hij keek ijzig met zijn ene oog naar de rest.

‘De nieuwe bewoonster?’ vroeg het roodharige meisje dat blijkbaar Patricia heette verontwaardigd. ‘En Joyce dan?’

‘Joyce is weg,’ zei Victor.

Patricia keek hem vol ongeloof aan. ‘Wat bedoel je, weg? Waarheen dan?’

‘Dat kan ik je niet vertellen.’

‘Maar... dat slaat nergens op!’ riep Patricia, maar Victor stak zijn hand op ten teken dat ze haar mond moest houden.

‘Joyce is weg, ze komt niet meer terug en daarmee is de kous af. Dit is Nienke, zij komt in de plaats van Joyce.’

Nienke stond nog steeds ongemakkelijk in de deuropening.

Patricia sprong op. ‘Ga toch weg met je Nienke!’ schreeuwde ze driftig. Ze keek Nienke fel aan. ‘Wat moet jij hier?!’

‘Nou, nou, Patricia, dat is toch geen manier om iemand te verwelkomen?’ Trudie kwam de kamer binnen met een enorme theepot en een schaal met koekjes.

‘Lekker! Zelfgemaakte choco-koekjes!’ riep een van de jongens enthousiast en griste er een van de schaal. Hij propte het hele koekje in een keer in zijn mond.

‘Appie! Joyce is weg en jij hebt het over koekjes!’ gilde Patricia en ze haalde uit naar zijn donkere krullen, maar hij dook snel weg, haalde zijn schouders op en pikte nog een koekje van de schaal.

‘Denk maar niet dat jij hier welkom bent,’ zei Patricia boos tegen Nienke en met opgeheven hoofd liep ze de woonkamer uit. Nienke voelde zich diepongelukkig. Met half gebogen hoofd stond ze nog steeds in de deuropening. Haar voeten voelden alsof ze aan het tapijt waren vastgeplakt.

‘Nienke, kom er eens gezellig bijzitten,’ zei Trudie en klopte op de lege stoel naast haar.

‘Als zij erbij komt, ga ik weg,’ snibde Amber en liep langs Nienke de kamer uit.

Nienke slikte wanhopig haar tranen in en ging zitten. Ze wist nu helemaal zeker dat het niet zo leuk was om met mensen van haar eigen leeftijd te wonen, zoals haar oma had gezegd.

Na het avondeten was elk restje hoop van Nienke dat ze het gezellig in het huis zou krijgen tot een hoopje as vergaan. Patricia had haar het hele avondeten vijandig aan zitten staren en Appie had spaghetti in haar gezicht gegoooid, waarna de anderen in lachen waren uitgebarsten. Verder hadden alle zeven bewoners haar volkomen genegeerd. Niemand had zich aan haar voorgesteld en zelfs haar oma had haar niet op kunnen vrolijken aan de telefoon. Nienke was opgelucht toen Victor had verteld dat het tien uur was en dus tijd om naar bed te gaan.

Ze stond bij haar bed en trok haar hartjespyjama aan. Ze hoorde Amber zachtjes grinniken in het andere bed en ze gleed beschaamd onder haar dekbed. Snel trok ze de deken tot haar kin.

De deur ging open. Een klein donkerharig meisje in een herenpyjama stond in de deuropening.

‘Hé Ambie,’ zei ze zachtjes. Ze keek met een vluchtige blik naar Nienke, maar negeerde haar verder.

‘Mara, kijk je uit, straks komt Victor langs. Kun je morgen de wc poetsen met je tandenborstel,’ zei Amber fluisterend.

‘Gaat alles oké met je? Je leek een beetje down bij het eten,’ vroeg Mara en plofte bij Amber op bed.

Amber ging rechtop zitten en draaide een streng haar om haar vingers. Haar nagels waren lichtroze gelakt met kleine glimmende steentjes erin.

‘Leuke nagellak,’ zei Mara.

‘Ja, leuk he? Ik kan jou ook wel doen,’ zei Amber enthousiast, maar Mara schudde haar hoofd.

‘Dat is toch niks voor mij, gek – maar eh...’ Ze keek Amber vragend aan.

‘Ach, ik weet niet. Mick doet een beetje vaag. Ik vraag me gewoon af... Laat ook maar.’ Amber ging gefrustreerd weer liggen.

‘Als je er over wilt praten, dan weet je me te vinden, hè?’ Mara stond op. ‘Ik kan nu maar beter naar bed gaan voor Victor zijn ronde doet.’

Ze glipte door de deur en trok hem zachtjes achter zich dicht. Amber zuchtte, draaide zich om en deed zonder iets te zeggen het licht uit.

‘Welterusten,’ zei Nienke, maar ze wist al van tevoren dat Amber niets terug zou zeggen.

Ze keek om zich heen. De maan die half door de gordijnen scheen, maakte rare schaduwen op de muren. Er kraakte iets boven haar hoofd. Ze dacht aan Victor die nu ook ergens in het huis was en er ging een rilling door haar heen. Ze deed haar ogen dicht en probeerde zich in te beelden dat ze gewoon onder het schuine dak van haar oude huis lag, maar door de enge geluiden in het huis lukte dat niet. Lag Noek, haar witte knuffelkonijn, nou maar naast haar, dan voelde ze zich misschien wat veiliger in dit kille, enge huis. Maar Noek lag koud in de koffer onder haar bed.

Nienke duwde haar hoofd onder de dekens en begon stilletjes te huilen.

Twee dagen later, op woensdagmiddag, fietste Nienke in een waterig zonnetje naar het bejaardentehuis. Ze dacht na over het Anubishuis. Na die verschrikkelijke eerste nacht waarin ze geen oog had dichtgedaan had ‘s ochtends een van de jongens – Fabian – zich aan haar voorgesteld. Na Fabian had de rest zijn voorbeeld gevolgd, behalve Patricia, die had haar alleen maar woest aangekeken.

Maar goed, het was een begin, vond Nienke. Fabian leek haar in ieder geval wel een aardige jongen en hij was verschrikkelijk goed op school. Hij had tijdens de geschiedenisles de nieuwe docent Jason Winker zelfs in verlegenheid gebracht, doordat hij hem had betrappt op een verkeerd jaartal. Volgens Jason was de Kinderkruistocht in 1202 geweest, waarop Fabian zijn hand had opgestoken en doodleuk had beweerd dat de Kinderkruistocht in 1212 was. En hij had gelijk!

Nienke grinnikte. Jason had het sportief opgevat. Hij was naar Fabians tafeltje gelopen, had een ouderwetse buiging gemaakt en gezegd: ‘Ik erken in u mijn meerdere, kruisridder Fabian.’

Ze parkeerde haar fiets tegen een boom naast een grote groene vijver waarin een paar eenden lawaaiig ruzie maakten en liep naar het lage witte gebouw. Plotseling zag ze dat haar oma buiten op een bankje in het zonnetje zat.

‘Oma!’ gilde Nienke blij! Een verpleegster die met een andere oude vrouw op een bankje vlakbij zat, keek verstoord op.

‘Wat ziet u er goed uit,’ zei Nienke iets zachter, en ze omhelsde haar.

‘Natuurlijk, klein konijn. Het is hier net een hotel: je krijgt ontbijt, lunch en avondeten. Alleen ligt er hier dan altijd nog een felgekleurde pil naast je bord,’ grapte oma, die haar ondeugend aankeek. ‘Dat hebben de meeste ook wel nodig.’ Ze maakte een hoofdgebaar naar een oude vrouw die vlak bij de vijver scheefgezakt in haar rolstoel lag te slapen. Een draadje spuug hing uit haar ene mondhoek.

Nienke giechelde.

‘Zo, en vertel me nu maar eens hoe je het hebt in je nieuwe huis.’ Haar oma keek haar onderzoekend aan.

Nienke voelde haar wangen rood worden. ‘Euhm... In het begin waren ze niet zo heel aardig, maar nu wel hoor,’ zei ze dapper en ze vertelde haar oma maar niet dat Amber alleen maar tegen haar praatte als ze iemand nodig had om tegen te klagen over Mick. Zoals Nienke al had gedacht, was hij inderdaad Ambers vriendje en woonde hij ook in het huis. Amber vertelde Nienke al haar vermoedens dat hij vreemd zou zijn gegaan op vakantie, hoe ze ervan baalde dat er vreemde meisjes op zijn vakantiefoto’s stonden en ze vond het ook maar vreemd dat Mara Mick hielp met natuurkunde.

Nienke had heus wel door dat Amber verder niet geïnteresseerd was in haar. Om over Patricia maar te zwijgen. Ze bleef Nienke maar te pas en te onpas beschuldigen van de verdwijning van die Joyce en ze had haar zelfs een keer van haar stoel geduwd omdat “dat de stoel van Joyce was”. De rest liet haar eigenlijk een beetje links liggen. Alleen Fabian zei zo af en toe iets tegen haar.

Haar oma pakte haar hand en keek haar doordringend aan. ‘Weet je het zeker, Nienke? Je kijkt een beetje verdrietig.’

‘Nee, echt, alles is oké.’ Nienke sprong op. ‘Waar is de wc?’

Op de gang legde Nienke haar handen tegen haar bonkende slapen. Ze wilde zich groot houden omdat ze niet wilde dat haar

oma zich schuldig zou voelen, maar ze had steeds het gevoel dat ze haar tranen niet binnen kon houden. Ze ademde diep in en uit en keek de lange gang door. Om zichzelf af te leiden, keek ze naar de schilderijen die aan de muur hingen. Allemaal huizen: een witte villa met grote eikenbomen en een felgroen gazon ervoor, een schattig huisje met een paars lavendelveld dat waarschijnlijk ergens in Zuid-Frankrijk stond, en...

Nienke slaakte een kreet van verbazing. Op een van de schilderijen stond het Anubishuis! De klimop was nog niet zo groot, maar er was geen twijfel over mogelijk: dezelfde treden naar de voordeur, de vele ramen, het torentje aan de linkerkant...

‘Het Huis Anubis,’ hoorde Nienke een krakende stem achter zich zeggen.

Ze draaide zich om. In de gang stond een magere, oude vrouw. Haar vlassige, donkergrijze haar piekte alle kanten op en haar nek stak abnormaal lang uit de hals van een lubberend grijs vest.

‘Ja, dat klopt,’ zei Nienke verbaasd.

‘Het Huis Anubis... Gebouwd in 1900. Dat is mijn schilderij – het is heel oud. Heel oud,’ zei de vrouw glazig. Het leek alsof ze dwars door Nienke heen naar het schilderij keek.

‘Wat grappig dat het hier hangt,’ zei Nienke. Ze voelde zich een beetje opgelaten. ‘Ik woon daar nu.’

De oude vrouw kwam ineens op Nienke af. Nienke schrok ervan. Ze dacht even dat de oude vrouw haar aan wilde vallen, maar ze stopte vlak voor haar en keek haar indringend aan. ‘Je moet oppassen, meisje. Het is daar heel gevaarlijk. Het is een zwart huis, met een enge zolder. Een donker huis!’ Haar donkere ogen die net nog zo glazig keken, fonkelden nu en hielden Nienkes blik gevangen. ‘Een vogel waakt daar. Een grote, zwarte vogel. Pas op, meisje!’

De vrouw greep Nienkes pols vast. Nienke vond het doodeng en probeerde zich los te trekken, maar de benige hand klemde als een bankschroef pijnlijk om haar pols heen en liet haar niet los.

‘Nienke?’

Nienke draaide zich om. Haar oma stond in de gang. De vrouw liet

haar meteen los en schuifelde mompelend weg en Nienke rende snel naar haar oma.

‘Wie was dat?’ vroeg Nienke. Ze merkte dat haar benen een beetje trilden.

‘Zij?’ Nienkes oma sloeg een arm om haar schouders. ‘Ik weet het niet. Gewoon een verwarde, oude vrouw die hier door de gangen loopt. Daar zijn er hier zoveel van.’

‘Dat schilderij... Het huis... Ze zei dat ik gevaar liep in het huis,’ zei Nienke, van haar stuk gebracht.

Haar oma keek haar vragend aan en begon toen te lachen. ‘Konijn, trek je er niks van aan. Die vrouw is al half dement... Kom, ik heb nog een heleboel koekjes die we moeten opeten. En daarna kunnen we wel even de eendjes voeren.’

Maar Nienke was er helemaal niet gerust op. Met tegenzin reed ze na het avondeten (worteltjes, doperwtjes en een rundervink – echt bejaardenvoedsel volgens haar oma) terug naar het huis. Donkere wolken dreven door de avondlucht over het dak, waardoor het er nog enger uitzag dan anders. Ze hoorde de stem van de vrouw nog in haar hoofd: ‘Het is een slecht en donker huis...’

Nienke keek naar haar pols, maar daar was niets bijzonders aan te zien.

In de hal hoorde ze geschreeuw vanuit de woonkamer. Ze hoorde de stem van Patricia er hard bovenuit. ‘Ik pik het gewoon niet, je moet me het nummer geven van haar ouders.’ Victors stem antwoordde. Veel zachter, dus Nienke moest haar oren spitsen om het te verstaan.

‘Dat hoeft ik helemaal niet, Patricia,’ hoorde ze hem koud zeggen. Vervolgens klonk er een harde bonk, alsof er iets werd omgegooid.

Nienke liep snel de trap op. Als Patricia in zo’n bui was, was zij wel de laatste die ze tegen het lijf wilde lopen. Ze rilde even toen ze de opgezette raaf achter het raam van het kantoor van Victor zag staan. Ze zou zweren dat het beest haar met zijn dode zwarte ogen volgde. Ze liep snel door de gang en gooide de deur van haar kamer open.

Amber stond stralend met haar arm omhoog in het midden van de kamer.

‘Taddaa!!!’ riep ze. ‘Kijk eens wat Mick me gegeven heeft?’ Amber liet Nienke een armbandje zien van gevlochten leer met een lichtblauw steentje eraan. Ze viel achterover op bed. ‘Hij houdt gewoon echt van me,’ zei ze smachtend.

‘Wat fijn,’ zei Nienke, maar Amber hoorde haar niet eens. Ze ging volledig op in het bewonderen van haar armband. Nienke trok zuchtend haar kleren uit, negeerde het schampere lachje van Amber toen ze haar hartjespyjama weer aantrok en viel in een onrustige slaap. Ze droomde over de oude vrouw. Ze stond over haar heen gebogen en keek met die grote holle ogen naar Nienke. ‘Het is daar heel gevaarlijk. Het is een zwart huis, met een enge zolder. Een donker huis!’ Nienke voelde hoe de handen van de vrouw zich om haar polsen klemde. Ze probeerde zich los te worstelen, maar haar polsen zaten muurvast. Het gezicht van de vrouw kwam dicht en dichterbij. Haar mond leek een grote zwarte holte die Nienke wilde opslokken.

‘Pas op voor de grote zwarte vogel,’ zei de mond. ‘Pas op voor de grote zwarte vogel.’

Nienke werd met een schreeuw wakker.

Even wist ze niet waar ze was. Twee donkere schimmen stonden in de kamer en Nienke schreeuwde opnieuw.

‘Pas op voor de grote zwarte vogel,’ hoorde ze de ene schim zeggen en ze herkende de stem van Patricia. Nu ze beter keek, zag ze dat Appie naast haar stond. Hij gooide lachend een grote hand veren in Nienkes gezicht.

‘Wat doen jullie hier? Ga weg!’ Amber zat rechtop in haar bed. Haar haren zaten vol krulspelden.

Patricia en Appie gingen er lachend vandoor. ‘Kijk maar uit voor de zwarte vogel,’ fluisterde Patricia nog een keer voordat ze de deur dicht trok.

Amber keek naar Nienke. Haar haren en kussen zaten vol veren. Ze huilde.

‘Jeetje, wat een rotstreek,’ zei Amber. ‘Hier, ik help je wel even.’

Ze stapte uit bed en begon de veren een voor een uit Nienkes haar te halen. ‘Gaaf het een beetje?’

‘Jawel... Ik had een nachtmerrie over een oude vrouw. Ik moest oppassen voor een zwarte vogel,’ zei Nienke hortend en stotend. Amber keek haar verbaasd aan. ‘Nachtmerries over zwarte vogels en oude vrouwen? Ik heb alleen maar nachtmerries dat ik de uitverkoop mis.’ Ze stopte het dekbed stevig om Nienke heen. ‘Ga maar weer lekker slapen... en niet meer over zwarte vogels dromen!’

Patricia liet Nienke maar niet met rust. De volgende dag was ze zich doodgeschrokken toen Patricia met haar fiets tegen haar aan was gereden. ‘Kijk uit voor de zwarte vogel,’ had ze pesterig geroepen. Fabian was toen heel aardig naast haar gaan fietsen en had haar goedbedoelde raad gegeven dat ze zich er niet te veel van aan moest trekken. Dat wist Nienke natuurlijk zelf ook wel, maar het was gewoon niet waar dat woorden geen pijn deden.

Eigenlijk vond ze het nog erger dat ze haar meestal links lieten liggen. Ook Fabian was tijdens de pauze gewoon bij het groepje aan tafel aangeschoven zonder dat hij naar haar had omgekeken.

Nienke kauwde langzaam op een boterham met kaas. Ze trok met haar vingers denkbeeldige lijnen over de groene formicatafel en keek om zich heen. Het leek net of iedereen in de kantine plezier had. Overal zag ze kleine groepjes mensen met elkaar lachen en kletsen. Ze was de enige die in haar eentje zat. Ze probeerde positieve dingen te bedenken, maar het enige leuke dat in haar hoofd opkwam, was dat ze de volgende dag weer naar haar oma zou gaan.

Plotseling stond Patricia voor haar neus. ‘We hebben een opdracht voor je,’ zei ze en er dansten gevaarlijke lichtjes in haar ogen. Haar rode haar stond in harde pieken op haar hoofd.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Nienke. Ze keek naar de tafel met de Anubisbewoners, die plotseling heel geïnteresseerd haar kant uitkeken. Misschien beeldde ze het zich in, maar ze dacht dat Fabian haar een bemoedigend knikje gaf.

‘Je wilt er toch zo graag bij horen? Dan moet je een opdracht vervullen, een ontgroening zeg maar. Weet je wat dat is?’

‘Jawel – maar wat moet ik doen, dan?’ Nienke probeerde niet te zenuwachtig te klinken, maar haar stem trilde toch een beetje.

‘Ha! Dat gaan we natuurlijk niet van tevoren zeggen! Nou, wat wordt het? Ja of nee?’ Patricia kneep haar ogen samen.

Nienke twijfelde even. Ze wilde dolgraag dat ze haar zouden accepteren, maar stel je voor dat ze haar als opdracht wormen lieten eten? Of in een bad met maden legden? Ze wist zeker dat Patricia ertoe in staat was.

‘Wanneer is het dan?’ vroeg ze na een tijdje.

Patricia duwde met een wijsvinger tegen Nienkes voorhoofd.

‘Jeetje, wat ben jij een naïef hertje zeg. Dat vertellen we toch niet? Je merkt het wel. Dus het is ja?’

‘Oké,’ zei Nienke dapper.

Ze zou het wel zien. Op dit moment had ze er alles voor over om bij de rest van de bewoners te horen. Ze had zich nog nooit in haar leven zo eenzaam gevoeld.

‘Dus er zit toch een beetje lef in dat grijze muisje? Weet waar je aan begonnen bent!’ Patricia lachte naargeestig en gooide Nienkes melk over haar kaasboterham.

‘Geeft niet, toch? Het is allemaal van de koe!’ zei ze pesterig en liep weg.

Het leek Nienke beter om haar oma niets te vertellen over de ontgroening. Ze zag er al zo vermoeid uit. Het ongezellige licht in de gemeenschappelijke ruimte benadrukte de schaduwen onder haar ogen en haar grijze haren piekten half uit een warrig staartje. Normaal had ze een keurige knot bovenop haar hoofd.

‘Wilt u nog wat koffie, mevrouw Martens?’ vroeg een gezette verpleegkundige met een vlassig blond staartje en rode wangen. Ze hield een thermoskan omhoog.

‘Nee, dank u wel, ik heb nog.’ Nienkes oma wuifde de vrouw voorzichtig weg.

‘Dat is het enige wat hier echt niet lekker is,’ lachte oma terwijl

ze met een vies gezicht naar de lauwe bruine vloeistof in het porseleinen kopje voor zich keek. ‘Ze maken het nooit heet genoeg. Ze zijn denk ik bang dat we allemaal seniel zijn en onze mond branden.’

‘Oma, zal ik uw haar even doen?’ vroeg Nienke voorzichtig. Haar oma zuchtte en ging met haar hand omhoog richting haar haren.

‘Het ziet er niet uit, hè? Ik heb de afgelopen dagen zoveel last gehad van mijn handen. Dat komt door het weer, veel te vochtig. Een goede knot lukte me vanochtend gewoon niet.’

Nienke stond op en ging achter haar oma staan. Ze trok de spelden een voor een uit het lange haar dat als een zilveren gordijn door haar handen naar beneden gleed.

‘U hebt ook veel te weinig spelden hier,’ zei Nienke, ‘maar een stuk of zes.’

‘Ik weet het, ik had geen puf meer. Loop anders even naar mijn kamer. Ze liggen in het bruine etuitje op de wastafel.’

In de badkamer keek Nienke even in de spiegel.

‘Het komt allemaal goed,’ zei haar spiegelbeeld. ‘Je doet die opdracht, dan hoor je erbij, en dan wordt het vast veel gezelliger.’ Vastberaden stak ze haar kin naar voren, maar ze voelde zich heel wat minder dapper dan ze er in de spiegel uitzag. Ze had wel eens verhalen gehoord over ontgroeningen. Dat er mensen dood waren gegaan omdat ze van een gebouw af waren gevallen, of overreden door een auto, of gestikt met hun hoofd in de schoorsteen...

Nienke stak haar tong uit naar haar spiegelbeeld, grabbelde het bruine etuitje van de wastafel en liep snel de gang op.

Plotseling klemde een ijskoude hand zich om haar pols.